

Kader

– GürhanGürses · 09 Temmuz 2012

Hastaydı, durumunun ağır olduğunu biliyordu. Lakin bunu hissettirmemeye çalışıyordu ele güne karşı. İlk zamanlar sabredebiliyordu ve karşı koyabiliyordu bu onulmaz illete. Yaşama arzusu vardı iliklerine değin. Yaşama tutulma arzusu. Aşkı vardı kalbinde, kalbi ağzına kadar onunla doluydu. Anası vardı birde bu dünyada biricik anası... Yegâne varlığı... Babası öleli çok zaman olmuştu. Hayal meyal hatırlıyordu babasını. Kardeşi yoktu. Akrabası varsa da o bilmiyordu. Gerçi onlarda bunları bilmiyordu. Bilseler daha farklı olurdu ve burada böyle anlatılmazdı.

Hastaydı, ölümcül hasta hem de. Hastalık son safhasına gelmişti ve tek bir çaresi kalmıştı. İlik nakli olacaktı ve uygun iligin bulunması gerekiyordu. Kan bankasına başvurmuş ve sıraya girmişti. Milyonda bir şansı vardı ilik için.

İlk zamanlar gülüp geçiyordu, koymuyordu ona hastalık. Yahut umurunda değildi ya da öyle takılıyordu. Sevdiği biri vardı, hayırsızın teki çıktı sonra. Onu unutamıyordu bu yüzden. Bu vaziyet hastalıktan daha fazla etkilemişti onu. Hastalıktan daha beter hale sokmuştu onu.

Hastalık bellidir. Tedavisi de olabildiği kadar yapılır. Reçetesi vardır yani. Tedavisi mümkün olabilir hastalığın ama vefasızlığın, ummazlığın, takmazlığın tahribatı çok daha yüksektir. Direkt kalbe tesir eder ve kalbi yerle bir eder.

Kız hastalıktan olayı terk etmişti onu. Onunla yapamazdı böyle, dayanamazdı yokluğuna, alışamazdı bir türlü inlemelerine güya. Öyle diyordu hayâsızca! Öyle diyordu yüzü kızarmadan, ar etmeden öyle konuşuyordu. Yol yakinken ayrılmaları gerektiğini söylemişti. Bizimkisi kabul etmişti hemen, zor günde yanında durmayacaksa gitsin istiyordu uzaklara... Kara günde yanında durmayacaksa sevse neye yarardı ki!

Yaşam umudu da kızın vefasızlığıyla gitmişti.

Yaşama dair hikâyeleri de silinmişti kızla beraber.

Son zamanlarda bu hastalığın karşısında gardı düşmüş bir boksör gibiydi, havlu atmıştı her nedense! Eve kapamıştı kendini, işi gücü çoktan bırakmıştı. Aşkı meşki terk etmişti. Eşi dostu silmişti. Saç sakal iç içe girmişti, üst baş perişandı. Perdeler 24 saat çekiliydi, kapı kilitliydi. Bir ana vardı yüreği yanan, kapısının önünden hiç ayrılmayan. "Aman evladım yapma böyle. Çık dışarı gez eğlen. Çıkmadık candan ümit kesilmez." diye dil döküyordu yalnız nafileydi. Sanki duvara konuşuyordu, sanki taştan bir heykele yalvarıyordu. Çocuk sağır oluyordu böyle anlarda, kalplerinin kilidini on kere daha kilitliyordu. Ana yüreği ise bıkmadan devam ediyordu yalvarışına.

Yâr yüreği mi ana yüreği mi görün işte!

Yâr yüreği yara eder, ana yüreği tımar eder.

Çocuk yalnızlık hırkasını üst üste giyiyordu habire. Yalnızlık üstüne yalnızlık, çaresizlik üzerine çaresizlik, yokluk üstüne yokluk çekiyordu, içten içe kaleleri zapt ediliyordu.

Kimseye tahammülü yoktu. Kimseyle konuşmak istemiyordu. Ölmek istiyordu, çekip gitmek istiyordu bir an evvel. Dilinde Atilla ilhan'ın Üçüncü Şahsın Şiiri vardı hep:

"...gözlerin gözlerime değince felâketim olurdu ağlardım beni sevmiyordun
bilirdim bir sevdiğin vardı duyardım çöp gibi bir oğlan ipince hayırsızın biriydi
fikrimce ne vakit karşımda görsem öldüreceğimden korkardım felâketim olurdu
ağlardım." Ana yüreği yine yalvarır evladına. Çık dışarı gül yüzünü göreyim diye. Kaç saat dil döker ve çocuk daha fazla dayanamaz anasına, çıkar. Sarılır ana oğul kaç dakika öyle. Gözyaşı dökerler yalnızlıklarına, hastalıklarına, çaresizliklerine...

Kan tahlilleri, kemoterapiler, ışın tedavileri, ilaçlar, hesapsız acılar, kıvranışlar, umutlar, ümitsizlikler hepsi yaşanır kısa sürede... Bunlar koymazda ol afetin yüz üstü bırakı gitmesi koyar en çok.

Kız ise başka âlemde başka kollarda gününü gün eder, aramaz sormaz bir daha onu.

Çocuk kemoterapilerde o başka ellerde, çocuk ölümlerde kız gülümlerde...

Kız ölmeyecekmiş gibi yaşarken çocuk her an ölecekmiş gibi yaşar bu zamanda.

Lakin kader ne der onlar nasıl düşünür?

Bu yaşam hırsı uyandırır düşündükçe çocukta.

Onun inadına yaşama tutunması gerektiğini anlar. Ve ümit kuru dala dahi çiçek açtırır, akılsız başa akıl getirir, kapalı kalbe nur indirir. Kan bankasından sevindirici bir haber de gelir, beklenen ilik bulunmuştur diye. Bu kadar moral çocuğu yaşama döndürür, aşka çevirir yüzünü, sevdaya dair hikâyelere taşır yüreğini, gözlerini sevince boğar.

Gerekli tetkik ve tahlillerden sonra ilik nakli yapılır kısa sürede. Bir kaç ay daha hastanede kalması icap eder. İlik sonrası için kritik olan süreç hiç değilse hastane ortamında doktor kontrolünde geçsin diye. Problem çıktığı vakit tez elden müdahale edilsin diye...

Çocuk kendine gelmiş gibidir. Saçı sakalı tıraşlıdır. Üstü başı ütülüdür ve uyumludur. Neşesi gidip gelmektedir, gözleri gülmeye başlamaktadır artık. Anası ise en mutlu olandır, en çok umutlu olandır ve çocuğunun yanında durandır.

Kader işte, akıl sır ermez, ne olacağını hiç kimse kestiremez. Yan odaya bir kız gelir acil olarak, onkoloji servisidir kaldıkları bölüm. Alın yazısı silinmez silgi ile... Hep başkasına bulaşmaz kötü kader ve keder. Hep başkası kanser olmaz ya!

Çocuk çıkar odasından soluk almak için, nefeslenmek için. Görür kızı yan odada tek başına ağrıdan inleyip ağlarken. "Aman Allah'ım!" der, "Sen... Ne işin var burada?" der yüksek sesle... "Ne oldu sana böyle... Neyin var?" Kız acıdan kapanmış olan gözlerini açar ve terk ettiği aşkını görür, daha bir inlemeye başlar. Ağlar, ağlar, ağlar.

"Yoksa sen de mi kanser oldun?" kız konuşamaz utancından ölse iyidir. Ölse yeridir, yerin dibine batsa hakkıdır. Tek başınadır kız, kimsesi yoktur başucunda. Çocuk kendi haline şükreder hiç değilse anası vardır yanında. Üzülür eski sevgilisinin bu haline; düşmüşlüğüne, acizliğine, pişmanlığına, kimsesizliğine... Sancılarına, hastalığına çaresizliğine... Kız gözyaşlarını kuruttuktan sonra; "Evet," der "Hem de benim için çok geç artık öyle dedi doktor."

"Çok az ömrüm kalmış. Belki bir belki iki hafta. Çok az ömrüm kalmış. Çok az. Beni affet, seni bırakıp gittiğim gündün utanıyorum can, özrümü kabul et lütfen. Acılarımı bir nebzedeyse dindirir bu. Affet beni! Hastalığın vücudumda yaratmış olduğu tahribat ve acı seni bu halde koyup gitmenin vermiş olduğu ıstıraptan daha az, ruhum ağrıyor, kalbim yanıyor... Ne olur hakkını helal et!"

"Böyle konuşma ama... Helal ediyorum hakkımı ama yaşayacaksın." der çocuk çaresizce... Çocuk kıza sarılır, ona moral verir, ayrılmaz ölene dek yanında.

Kız ölür bir sabah, çocuk yaşar her sabah. Yüreğinde terk edilmişliğin vermiş olduğu hüznle... Mazinin kalbinde yaratmış olduğu hayal kırıklığı ile... Ve kaderin karşısına çıkartmış olduğu gerçek ile...

Alinyazısı silinmez, aşk bitmez, hüzn tükenmez, dert ağlatır işte!

Kimse kimseyi yok yere terk etmesin kul affetse de Allah affetmez işte!